

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5540/2021
27.10.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Гордане Комненић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Недељков, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Високи савет судства, Привредни суд у Пожаревцу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Пожаревцу Гжрр 72/21 (2020) од 25.03.2021. године, у седници одржаној 27.10.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Пожаревцу Гжрр 72/21 (2020) од 25.03.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Пожаревцу Гжрр 72/21 (2020) од 25.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу Прр 315/20 од 10.12.2020. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиоцу на име новчаног обештећења за неимовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року у предмету Привредног суда у Пожаревцу Ст 18/2010 (Ст 8/2007) исплати износ од 500 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, са законском затезном каматом почев од 10.12.2020. године као дана пресуђења па до коначне исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да тужиоцу исплати преко досуђеног износа од 500 евра па од траженог износа од 3.000 евра. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 13.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности па до коначне исплате.

Решењем Вишег суда у Пожаревцу Гжрр 72/21 (2020) од 25.03.2021. године, ставом првим изреке укинута је првостепена пресуда у ставовима првом и трећем изреке и одбачена је тужба тужиоца. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка од 12.000,00 динара.

Против правноснажног другостепеног решења тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Одлучујући о дозвољености посебне ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које је другостепени суд дао за своју одлуку. Тужилац у ревизији није пружио доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

По члану 420. став 1. ЗПП странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Ревизија против решења из става један овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде (став 2).

У поступку поводом ревизије против решења сходно се примењује одредбе овог закона о ревизији и против пресуде (члан 420. став 6. ЗПП).

Одредбом члана 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/2015), прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1), да ревизија није дозвољена (став 3).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о поступку по тужби за новчано обештећење, у коме ревизија није дозвољена по посебном закону, то ревизија тужиоца није дозвољена против решења другостепеног суда којим је укинуо пресуду и одбацио тужбу ни по одредби члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку, јер специјално правило искључује примену општих правила.

Из наведених разлога, применом члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП
Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**